

Kultur

Tips og stoff sendes kultur@ranablad.no
Les mer kultur på www.ranablad.no/kultur

Tok doktorgrad i rap og «nordnorsk faenskap»

NESNA: Paal Fagerheim fra Mo-sjøen har tatt doktorgraden i musikk ved NTNU. Han blir nå førsteamanuensis i musikk ved HiNe. Hans doktoravhandling har tittelen «Nordnorsk faenskap – produksjon, ritualisering og identifikasjon i rap». Avhandlingen tar for seg ulike aspekter ved rapmu-

sikk som musikalsk og kulturell praksis. Den vektlegger spesielt utøvere fra Nord-Norge, blant annet gruppen Tungtvann. Den tar også for seg verdier som kommer til uttrykk i rapmusikken, relasjoner til musikkindustrien, arenaer for samhandling og stedstilhørighet. Opponenten ved disputasen var

professor Stan Hawkins fra Universitetet i Oslo og fil. dr. Anna-Karin Gullberg fra Luleå Tekniske Universitet. Professor Tor Dybo fra Universitetet i Agder har administrert bedømmelseskomiteen arbeid.

Paal Fagerheim har vært tilsatt som høgskolelektor i musikk ved HiNe siden 2001.

TEATER

MØTE MELLOM PINTER OG BECKETT

MANGE FØLELSER: Karl Sundby er eksplosiv som Ben og tragikomisk som Hamm. I begge rollene er han flink til å la frustrasjonen ta tak. Foto: Siri Nybakk

Frustrasjonen utenpå huden

RANA: «Pinter møter Beckett» oppnår den herlige og frigjørende følelsen en får av å le av hverdagens tyngde.

Først ut i dette møtet er Pinter. To leiemordere, Ben og Gus (Karl Sundby og Kristian Winther), venter på beskjed fra sin mystiske arbeidsgiver. Ben har overtaket – han beordrer Gus rundt, hersjer med ham. Egentlig er det bare et rutineoppdrag, men plutselig får de et brev under døra og en gammel kjøkkenhels i rommet blir tatt

i bruk. Først virker det som at det bare er en skildring av to menn i økende konflikt, men så gjentas de samme poengene.

– Når tar han kontakt, spør Gus. – Når som helst, når som helst, svarer Ben.

«Sluttspill» er et slags merkelig familiedrama. Hamm (Sundby) er lam i beina og blind. Hjelperen, eller tjeneren hans Clov (Winther), kan ikke sitte. I to søppeisjakter bærer Hamm sine foreldre (Linda Mathisen og Gudmund Gulljord). De har bare beinstumpene igjen og er avhengig av å bli matet og få byttet sagrlis.

Henger godt sammen

Regissør Torfinn Nag sier selv i programmet:

– «Kjøkkenhelsen» og «Sluttspill» er to tekster man ikke forstår så mye av ved første lesning.

Scenografien er enkel, dyster, grå, ja nærmest svart-hvitt. Sammen med det dystre, absurde og tragikomiske lenker den begge stykkene godt sammen. Og under begge går hjernen i høygr. Hva betyr dette? Hva står egentlig kjøkkenhelsen for? Hvorfor plages alle i Becketts stykke av sterke fysiske problemer?

Ingen vits å tro at det finnes noe fastsvar i disse absurde stykkene. Pinter og Beckett drar opp store drag av tanker og ideer, og med god hjelp av regissøren, scenografen og skuespillerne får vi fylle inn resten selv.

Det er likevel ikke vanskelig å

analysere seg fram til at de begge handler om det innviklede og paradoksale ved å være i live. Det er så vanskelig og herlig på samme tid. Slit og strev og nytelse og samhørighet går hånd i hånd. Rutiner blendes med en og annen sjelden uventet hendelse. Oppe i alt dette har vi ingen aning hva vi egentlig venter på, og plutselig sitter vi i vårt eget personlige sluttspill.

Nydellig spill

Skuespillerne gjør en fenomenal jobb. Speselt Sundby er eksplosiv og nærmest en menneskelig pødel av følelser. Han har full kontroll fra rop og vild til hvisking og gråt, og ikke minst fra tragedie til humor. For dette er overraskende

Teater

«Pinter møter Beckett»

Av: Harold Pinter og Samuel Beckett

Regi: Torfinn Nag

Sted: Black Box, Nordland Teater, onsdag kveld

Publikum: 120 (Fullt)

artig! Linda Mathisen har den minste rollen, men stjeler all oppmerksomhet når hun først er framme med sine replikker. Overgangene mellom gråt og latter får publikum til å le råt, selv om det egentlig er så sårt at det gjør vondt.

Kanskje er nettopp det det beste med dette dramatiske møtet. Vi får le av det uforståelige og frustrerende som er hverdagen. Som Sundby sier i «Sluttspill»

– Vi puster jo. Vi forandres. Vi mister håret og tennene. (...) Men vi gjør det så godt vi kan.

Siri Nybakk